

Quim Ferrer: «Tenia els meus rampells, però mai vaig ser un porter esbojarrat»

Exfutbolista de Barça Atlètic, Mallorca, Múrcia i Figueres

Amb no gaire més de vuit anys, agafava la bicicleta i travessava mig Banyoles per anar de Guèmol a la Vila a entrenar. La flamant pista de Sant Pere havia engrescat a jugar a bàsquet tota la mainada de les Cases Barates i Joaquim Ferrer (Banyoles, 1960) tampoc era menys. Era la moda i no ho feia pas malament amb la pilota rugosa, tot i que al pati de l'escola i a les tardes es passava hores i hores jugant a futbol pels camps del costat de casa. «Ja m'agradava jugar a davant i fer gols. Però em cansava córrer amunt i avall i em vaig dedicar més a fer de porter», riu. I qui sap si la base amb les mans que duia del bàsquet, els entrenaments amb el seu veí Salvador o les sessions específiques que amb Joan Güell ja als infantils del Banyoles, van fer que Ferrer aparqués les pistes de bàsquet s'encaminés definitivament cap al futbol. Sense saber-ho aquella decisió li canviaria la vida i li permetria guanyar-se-la d'allò més bé amb una carrera de gairebé vint anys en què arribaria a Primera amb el Múrcia, jugaria nou anys a Segona, amb dos Tofeus Zamora, i s'entrenaria amb Cruyff, Neskeens, Maradona o Schuster, entre altres, durant l'etapa al planter del Barça. Una trajectòria per emmarcar amb gairebé mig miler de partits entre Barça Atlètic (1978-80 i 81-83), Mallorca (80-81), Múrcia (83-86) i Figueres (86-95) i una espina clavada: no haver pogut pujar a Primera amb el Figueres. «Ens hi vam acostar amb Paquito i, sobretot, el 92 amb D'Alessandro. Se'ns va escapar amb uns dos empats seguits a casa que ens van enviar a fer el play-off contra el Cadis. Ho teníem a la mà. Va ser una llàstima». La decisió de canviar Banyoles per Barcelona tan jove no va ser fàcil. Joan Segarra, que després li obriria les portes del primer equip, va desplaçar-se fins a casa seva un parell de cops per convèncer els pares. D'entrada, no ho veien gens clar. «Era fill únic, estudiava electrònica i estava a casa tranquil. Vam esperar una temporada». Això sí, els pares el deixaven anar cada dimarts a entrenar a Barcelona mentre encara jugava a Banyoles. «Uf, si n'havia tingut d'odisseees... Agafava la Teisa al matí fins a Estació de França i després cap a Collblanc on entrenàvem a la tarda. Tornava a casa a les tantes de la nit. Algun cop m'havia equivocat i anat a parar a Blanes. I és clar, sense mòbils, el meu pare no tenia cotxe, ja em veus buscant una cabina per trucar i que algú em vingués a recollir...». Tancat el fitxatge i instal·lat a la pensió Regina, el seu company Bernardino Garrido -pare del segon entrenador de l'Espanyol, Gerard- li va fer de germà gran per la capital. Mentre anava fent entre el Juvenil i l'Amateur, de seguida, el van cridar pel Barça Atlètic a Segona B. Poca broma. «Jugàvem al Camp Nou! No era ple, però quina sensació jugar-hi!» recorda. Mentrestant, començava a ser habitual als entrenaments del primer equip. La mili el va enviar cap a Palma on va ser el titular del Mallorca que va pujar a Segona A. Allà, la plantilla va fer una promesa que, sense saber-ho, marcaria Ferrer molts anys. «Vam dir que no ens afaitàriem fins que perdéssim i vam encadenar vint-i-dues jornades sense fer-ho! Anava amb una barba ben espessa. Al final, em vaig deixar el bigoti durant deu anys fins que va néixer la meua filla». El Barça el reincorporaria per al filial, amb qui també pujaria i jugaria Segona A, a més a més de ser ja un fix als entrenaments i amistosos del primer equip. «Ferrer, quédate un poquito más, que practicaremos tiros libres, venga», li deia Maradona. I ell es quedava a intentar aturar els xuts de falta de Maradona i Schuster. «La posaven on volien», diu tot i assenyalar que el Macho Figueroa al Múrcia xutava més fort. «Em doblegava els canells!». Núñez li va fer un contracte de cinc temporades amb el primer equip abans de cedir-lo al Múrcia a Primera. Amb Mora i Cervantes a davant, l'estrena va fer esperar-se fins un any després. «Va ser a Atotxa per lesió de Cervantes. Me'n van fer tres però vaig parar-ne unes quantes de mèrit a López Ufarte i Satrustegi». Encadenaria tres partits més contra Valladolid (1-1), Athletic (0-0) i Sevilla (0-0), on es va ben esparracar i dir adéu a la temporada sense poder jugar contra el Madrid. El descens del Múrcia va ser una oportunitat per a Ferrer, que va ser indiscutible a Segona i el porter menys golejat d'un any que va acabar en ascens». Una visita de Nitus Santos va convèncer-lo d'acceptar l'oferta del Figueres, que acabava de pujar a Segona i estrenava Vilatenim. «L'ambient era espectacular. Vam jugar contra el Barça un amistós, després el

primer dia contra el València... Venia gent de tot arreu, de Perpinyà, Olot, Banyoles...Era una mica com el Girona ara». Amb el seu bigoti inconfusible, va ser el titular durant cinc cursos i ajudar a consolidar el Figueres a Segona . «Tenia els meus rampells, però no era un porter esbojarrat».En un amistós contra Newell's l'estiu del 1991 es va lesionar i va ser el principi del final. « Va entrar Toni i ja no en va sortir». Li va tocar viure, doncs, l'any de la promoció des de la banqueta i veure com s'esvaïa el somni de Primera. «La llàstima va ser que vam baixar a Segona B l'any següent». Ferrer es quedaria, amb un rol ja secundari, fins al 97. Des de llavors, a part d'entrenador de porters al Figueres, Girona o la Jonquera ha treballat al Consell Esportiu de l'Alt Empordà, a més a més de ser Regidor d'Esports de Figueres durant vuit anys.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/11/30/quim-ferrer-tenia-els-meus-124271222.html>